

УКРАЇНСЬКА АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКА ЛІГА
В АУСТРАЛІЇ і НОВІЙ ЗЕЛЯНДІ

СВОБОДА НАРОДАМ

СВОБОДА ЛЮДИНІ

НАШІ

ФРONT

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ

Рік I

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ
1968

ч. I

"НАШ ФРОНТ"
сукільно-політичний журнал
видав
Українська Антибольшевицька Ліга
Редактор: Колегія.

Ціна 20 ц.

"OUR FRONT"
ukrainian periodical
published by
Ukrainian Antibolshevik League

Річна передплата 1-00 д.^{л.}

Адреса Редакції:
"OUR FRONT"
7 Borrowdale str.
RED HILL 2603
A.C.T.

Адреса Адміністрації:
GPO Box 4800
Melbourne 3000

ЗМІСТ

Чровідник Армії Волі.

СУМ у 18-ту річницю смерти Головного Командира УПА.

До читачів.....	1
Дії культурні революцій - Я. Стецько.....	3
Думки з нагоди 50-річчя Української Державності - В. Литвиш.....	7
Вища освіта - Р. Драган.....	12
Перееторога - М. Босслав.....	16
Спільний протест українських організацій в Австралії праці фільму "Звідомлення боягуза".....	15
Тиждень поневолених націй в Австралійському парламенті.....	20
Пехід Дніпром - Володимир.....	21
Резолюції Відділу УАЛ Квінбісн - Канберра.....	22
II. Конференція УАЛ.....	23
В кожній хаті українська книжка.....	24

ПРОВІДНИК АРМІЇ ВОЛІ.

Шаліла війна між двома злочинцями світу - Гітлером і Сталіном, коли в Україні творилася Українська Повстанська Армія.

Коли ж злочинець Сталін, за допомогою американських і англійських псевдодемократів переміг злочинця Гітлера, почалася доба сталінсько-московського тріумфу. Всі народи почали бити поклони перед червоним царем московської орди. На бенкеті в Москві Сталін вніс тост на честь російського народу за перемогу. А за тим від Вашингтону до Лондону, від Парижу до Пекіну, по столицях голодної Європи більші і менші ідолопоклонники почали сипати гимни похвал наслідникам Леніна, червоному ханові московської орди - Йосифові Сталінові.

Тільки український народ під проводом своєго сина Тараса Чупринки - Романа Шухевича не склав зброї, не поклонився червоній орді навіть тоді, коли та орда була в зеніті своїх перемог і слави. В тому пам'ятному році світової історії 1945 настав мир для світу, але не настав для українського народу.

Тарас Чупринка ніс високо прапор боротьби ставши на чолі УПА за Українську Самостійну Соборну Державу. Від закінчення світової війни в 1945 р. до своєї геройської смерті в 1950 р. Т.Чупринка цілих 5 років вів боротьбу незважаючи на різні московські "амнестії", терор і масові вивози українського населення. Сьогодні в своїх спогадах навіть найбільші вороги України визнають і описують успішну боротьбу УПА, в умовах яких і досі жодна армія ніколи не воювала. Не може бути й сумніву, що досвід з нашої партизансько-повстанської війни москалі використали колись в Північній Кореї а тепер використовують у Вітнамі.

Заслугою Т.Чупринки є, що через УПА він підкреслив, що Україна мусить бути підметом в інтернаціональних посуваннях а не предметом.

Умова трьох держав СССР, Польщі і Чехословаччини та спільна офензива проти УПА була великим тріумфом для нас і для самого Чупринки-Шухевича. Ми згадуємо його і вшановуємо його пам'ять як Лицаря України в нашій безкомпромісній боротьбі з Москвою, бо він виконував заповіт гетьмана І.Мазепи " Нехай вічна буде слава, же през шаблі маси права". Вічна слава Українській Повстанській Армії!!!

Вічна слава Провідникові Армії Волі - УПА Т.Чупринці - Романові Шухевичові. Вічна слава Борцям, що впали за волю України!!!

СУМ У 18-ТУ РІЧНИЦІО СМЕРТИ ГОЛ.КОМАНДИРА УПА сл.п.Т.ЧУПРИНКИ

В неділю 10 березня 1968 р. Осередок СУМ ім.гет.І.Мазепи в Мельборні Святочним Апелем на Оселі СУМ відзначив 18-ту річницю геройської смерти Головного Командира УПА сл.п.Т.Чупринки - Р.Шухевича.

Від ранку на СУМ Оселя, віддалену від Мельборну 60 миль, зіздяться сумівці, іхні родичі та українські громадяни, щоб взяти участь в тих святкуваннях. В тому дні понад 500 людей приїхали на СУМ Оселя.

О год.12-30 сумівські колони вмашерували на головну площе. Перед середньою щоглою збудована символічна могила. В головах могили високий хрест, під хрестом великий портрет легендарного Лицаря Т.Чупринки. Могила "прибрана національними і націоналістичними колорами. Під спів сумівської пісні "Нехай во віки буде слава, Батьківщино, Тобі", на щогли підносяться український, австралійський і сумівський прапори. Булавний д.П.Федор здає звіт м.голові Осередка д.Л.Сенів, який, вітаючи гостей і сумівців, відкриває Святочний Апель.

Секретар Осередку д.О.Рожик відчитав Святочний Наказ та виголосив палку і високопатріотичну промову, закінчуячи її закликом до сумівської молоді, щоб вона у всьому наслідувала Командира УПА Т.Чупринку, щоб працювала над собою та підготовляла себе до остаточної розплати з большевицькою Москвою."А розплата ця недалека, вона гряде і Ви до неї мусите бути готові", казав д.О.Рожик.

В програмі свята взяли участь юнаки і юнацькі під керівництвом подр.Олі Лютак, виконали ряд упівських пісень і декламацій. Українським гімном закінчено святочну частину дня.

О год.2-ій того ж дня почався фестин з різноподібною, веселою програмою. В одному куті Осели д.Р.Занко розложився з своєю стрільницею. Його обступили і стари і молоді, бо всі вони хочуть виказати свою вмілість в сті стрілянні. Повно галасу і сміху з тих, що "марнують кулі", чи стріляють "Богові в вікна", то знов повно подиву до тих молодих, стрільців, які кожну кулю посилають до цілі. Серед тих умільців перед веде юнак Ростик Дума. Йому всього 12 років. І де він навчився такої штуки, не вгадаєш.

Там знов повно сміху з тих, що переганяються в мішках. Вони падають лізуть рачки, стрибають, але мало хто добіжить до цілі. В другому кінці площа відбуваються перегони з літтями, ще в іншому місці тягнуть шнуром хто сильніший. На Осели повно шуму, гамору, руху і втіхи.

А в кухні сумівський "жид" Т.Комісник продав смачну перекуску і зимні напитки.

Пані Грунік і Грушка ходять поміж розважлену публіку і продають льоси на фантову льоторію. Вони мають найбільше щастя, бо і молодь і старші радо купують льоси, бачучи на столах притягаючі фанти. Всі хочуть щось виграти, всі хочуть зложити свою лепту на дальшу розбудову СУМ Осели.

Але все має свій початок і кінець. Сонце хилиться до заходу, треба вертати додому, бо завтра новий день праці і щоденного труду. Поволі, з великою неохотою, починають люди розіздитися. Але перед від'їздом майже всі питают мене і гомонять між собою, коли буде слідуча сумівська імпреза на Осели, щоб знов гарно і приємно провести час в сумівські родині. Запевняю ~~так~~, що на це не треба буде довго ждати.

До побачення при сумівській праці та на Посвяченні СУМ - Осели, яке плянує відбути наш Осередок в жовтні того року..

Там стрінемося знов всі, бо це буде небуденне свято нашого Осередку. Всі готуймося до того свята.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Вже віл довшого часу відчувається в Австралії потреба друкованого органу, який був би платформою й виразником Українського Визвольного Фронту. Популярність і гостра актуальність визвольних ідей не може зберігати своєї живучості, ані не можна розгорнати масової дії без друкованого слова.

Міжнародна ситуація є того рода, що надіяється на швидку розв'язку наших політичних аспірацій не приходить. Тому перед усією українською еміграцією в світі постає гостро пильне завдання мобілізувати свої сили, політичні, культурні, суспільні й матеріальні, щоб стянути підготованими до великих завдань.

А завдання ті дійсно великі й відповідальні. Від них не може відхилятися одна українська людина в вільному світі. Це гідно презентувати український народ у світі, боронити його чести і права, розкривати дійсне обличчя колоніального грабіжника Москви в Україні, підіймати національну свідомість і організованість малосвідомих одиниць серед нашого суспільства, виховувати провідні кадри невтомних і відданіх борців до дальшої визвольної дії й мобілізувати весь загал наших поселенців довкруги цих завдань.

В модерному світі преса це могутній чинник ідейного співжиття людей. Від навищого до найнищого щабля суспільства преса займає найбільше популлярне і почесне місце. Її завдання є інформувати, виховувати, мобілізувати. Кожна країна має свої власні проблеми і свою власну атмосферу, в якій друковане сіօсdev слово відіграє свою специфічну роль.

Тут на місцях ми заробляємо на житті, здобуваємо наше положення серед чужинців, будуємо наші сімейні гнізда й розбудовуємо наше суспільне та церковне життя. Тут виростає молоде покоління завтрашніх борців за долю України. Сьогодні в усьому світі нема вже периферії ані глухих куточків. По всіх усюдах розбрилися українські люди й понесли зі собою безсмертне ім'я мучениці України й друковане слово має особливу вартість. Воно в "яже в одне ціле розпорощених, воно підіймає на дусі знешленіх, чи загублених, воно несе світло там, де його потрібно.

Україна невтомно береться і терпить, ворог постійно наступає. Українська людина у вільному світі мусить бути добре політично озброєна і без друкованого слова вона як без світла дня. Вона мусить бути постійно на сторожі, постійно живою і свідомою своїх завдань і друковане слово її у цьому допоможе.

Дорогі Читачі! Вам відомо про існування міжнародної організації АБН, яка провадить дуже успішну роботу на міжнародному терені, в обороні і для визволення всіх поневолених народів московської імперії. На спілку з іншими народами ми добиваємося наших прав у боротьбі з комунізмом і російським імперіалізмом. В Австралії, як і в інших країнах, зайдла потреба мати свою власну організацію, яка мобілізувала б наші власні політичні сили й піддержувала б АБН в його дії. Така організація вже третий рік у нас розбудовується. Це Українська Антибольшевицька Ліга. "НАШ ФРОНТ" буде її органом і буде відзеркалювати її діяльність.

В 50-річчя Українських Визвольних Змагань і 25-річчя нашої славної УПА ми раді, що наші ініціативні зусилля увінчалися успіхом і ми в силі дати Вам, Дорогі Читачі, до рук цей, хоч дуже скромний, журнал.

Це тільки перший крок. Але в нас є тверда віра, що ми йдемо вгору, а не вниз, що 50 років дало нам добру лекцію і наше відродження буде розгорнатись успішно даліше. Ми не маємо покищо друкарських можливостей, але думаємо в майбутньому їх поборти, як теж багато інших труднощів. НАШ ФРОНТ буде покищо появлятися неперіодично. Його дальший розвиток і розбудова буде залежати від читачів і співробітників.

Читайте, критикуйте, попирайте і співпрацюйте, але рівночасно прислуїтесь нових членів Української Антибільшевицької Ліги. В великий, дружній і організований сім'ї буде наша сила. Життя майбутнім, але життя сьогодні. Наступаймо разом на примітивізм, назадництво, лакейство й егоїзм. Будуймо віру в найкраще, в невмиручість наших визвольних ідеалів. Визвольна боротьба мусить продовжуватись, а повести її можуть тільки розумні, політично добре озброєні й організовані люди. Не даром згинули мільйони і нам невільно за них забути.

Ідеали, за які боровся Петлюра, Коновалець, Бандера і Чупринка, по-несемо друкованим словом у кожну хату. Хай "Наш Фронт" буде радісним, довгожданим гостем під кожним українським дахом. А друкуючи теж статті наших однодумців із інших країн, ми пов'яжемо наш Визвольний Фронт із Визвольним Фронтом в усьому світі, в якому зайдемо почесну, суцільну й незнищиму фалангу.

Редколегія

~~~~~

Увага!

Увага!

Заходом Української Видавничої Спілки в Лондоні по-
вився новий документальний твір О.Звичайної та М.Млако-
вого у двох томах п.з.

"ВОРОГ НАРОДУ"

Неначе на фільмовій стрічці розгортаються перед у-
явою читача бурхливі події: кінець І-шої світової війни,
революція в Росії, в Україні, часи НЕП-у, голод, Єжов -
шина і найстрашніша з усього Колима-планета рабів.

Повість дістала першу нагороду на конкурсі Українських Політичних В'язнів у Німеччині в 1948 р. Цілість має 939 стор. Ціна 8 дол. за оба томи.

Замовлення приймає Редакція "Нашого Фронту".

~~~~~

У всіх редакційних справах просимо зверта-
тися на адресу: OUR FRONT
7 Borrowdale St.
Red Hill, A.C.T.

Ярослав Стецько

ДВІ КУЛЬТУРНІ РЕВОЛЮЦІЇ

Комунисти валять у Китаю: стару ідеологію, старе думання, стару культуру, старі звичаї і обичаї. Перманентне "революціонізування" у змислі нищення величного, величного, традиційного, творчого, старого має зберегти молодь для деструктивної революції Мао, яка нищить старі великі варгості Європи, що защепилися і в Китаї, музика, мистецтво, література, яка прийшла з Заходу туди, а звідти прийшли великі аналогічні варгості старовинного Китаю, з його соціальною етикою Конфуція, культурою, мудростю тисячоліть. Велика європейська революція зперед 500 років мала нетільки імперіалістичні негативи, але вона наблизила народи, раси, культури, релігії, стилі життя континентів. Усе це хоче знищити маоїзм, комунізм. Більше, він хоче знищити то, чим великим став китайський народ, що творить його суть. Це не так важно, що нищиться твори Бетговена, чи Шекспіра, Гете чи Платона, але особливо важне, що нищиться Конфуція, нищиться пошану до батьків, батьківщини, а вирошується і закріплюється усе негативне в людині, руїнне, зневажають діти батьків публічно, старих, точно як в СССР, робиться героями зрадників власного батька і матері. Плекається культ зради батьків, святощів, чим завжди дорожила людина всякого континенту. Гуманізм, етика, традиції ніщо незаварта варгті. Для червоної голоти важні передовсім МАО, іх пророк зла, Маркс, духовно моральний гангстер Окциденту, Ленін, руїнник усіх цінностей людини, родини, нації, релігії, демон руїни, Сталін, народовбивець, найбільший злочинець мабуть усіх часів і народів.

Це є герої тієї голоти в Китаї. Чудесне традиційне малярство, філософія такого Яо - тсе, мудрість народу, який понад усе любить свою землю, свої традиції, все це руйнується, зокрема конфуціянізм, який навчає, що ядром держави є родина. П'ять т.зв. відношень між володарем і службовцем держави, батьком і сином, чоловіком і жінкою, старшим і молодшим братом, приятелем і приятелем є визначені чеснотами - любов'ю до людини, справедливістю і взаємопошаною. Глибинна взаємопошана творить основу для родинного життя і держави. Вона сягає поза дочасне життя, що відзеркалюється в культі предків.

Конфуцій навчав 500 років перед Христом і визначив зміст духовості китайця. Це хоче завалити Мао, вивівши голоту на вулицю, щоб, мовляв, не пропала, не зледачіла "революція". Даремні зусилля увести комуністичну систему в життя, "скок вперед" не вдався і не вдається, комун у стилі гістеричного вияву паризької комуни, що є прикладом для Мао, не сотворить. Старих традицій не завалить.

Коли голота приневолює старих людей на вулиці "каятися", коли їх б'є, знущається над ними, щоб тим задокументувати, що до минулого світлого традиційного немає повороту, то це є лише доказ руїнного, а не революційного, творчого, нового, що не може ніколи заперечувати світле, традиційне, старе, як і Павлик Морозов став тільки прикладом для зрадників і партійців, слуг системи, але не для народу, який гидує тим, що зрадив власного батька. Того, що покладене Богом у серце людини, не завалити силам пекла.

МОСКВА - ЦЕНТР ЗЛА

З меншим шумом, систематично продовжують то саме, що маоїсти і пекінсь-

кі горлорізи, але з ще більшою злочинністю, москалі в Україні і поза нею. Ще більше злочинне, бо на чужій землі супроти цінностей іншого народу, супроти його лярів і пенатів. Ну що ж, валять Бетговена чи Шекс - піра, але москалі валять Печерську - нашу, не свою - Лавру, тисячі наших святинь, нашу культуру, палять наші музеї і бібліотеки, забороняють нам навіть рідною мовою, а не тільки в рідному дусі, творити. Вони не тільки ліквідували наші церкви, але повбивали сотні тисяч вірних і священників, а заведену ними насильно в нас православну алексеївську церкву теж систематично ліквідують в Україні, коли ствердили, що народ хоче мати в ній свій зміст. В 1959 - 1961 роках намагалася Москва найбрутальнішими методами замкнути як найбільше церков, які визнавали формально Алексея, але зміство по своєму молилися в них люди. В 1962р. Москва створила найперше в Україні через свою агентуру УССР і її т.зв. парляментарні інституції загострення протирелігійного законодавства, щоб те, що ще осталося, придавити і систематично знищити. І врешті скерувався її наступ в 1963 - 1966 рр. проти останньої і найглибшої остої віри - проти християнської родини, щоби відділити дітей від "руїнної ролі" релігії і викорінити релігійні почуття з найглибших надр людської душі.

У весь віруючий світ зворувив спротив ченців Почаївської Лаври та українського населення в її захисті. Москва унеможливлює свободну творчість українських геніїв пера, слова, тону, долота і пензля, вона здавлює народну творчість, силою й терором накидає систематично свій стиль життя, "вей оф лайф". Маю лише її злий учень, бо вона не спішиться, а піланово йде до своєї цілі. Вона може це робити, бо це її органічний образ життя, який несе зі собою кожний москаль, він за нього стоїть, він її носій безоглядний. За російськими багнетами стоїть російський образ антихристиянського, антигуманного, деспотичного, рабського способу життя. Гуманізм, релігія, людська гідність, свобода творчості для москалів ніщо.

Таку "культурну революцію" вони несуть безперервно в Україну та інші уярмлені країни. Валять питоменне, оригінальне, традиційне чуже, а насаджують власне, реакційне, російське, по своїй суті руїнницьке. Ніяка культурна революція в російській Евразії не діється! Москва накидає силою, осоружний нам, свій стиль життя, свою етику, соціальні інституції, свою монгольську духовість. Реакція найогиднішої якості. Це є російська "революція", а пекінська наслідування російської і марксівської "культурної революції", якої немає в російській етнографічній території, а є там продовжування того, що було від століть, культури общини, толстоївщини, достоєвщини, по суті - большевизму від століть,

АНТИРОСІЙСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ КИЄВА

В Києві, нашій столиці, нашему місті святому і вічному, в Україні нашій, на наших очах розгоряється справжня духовна, культурна революція проти Росії! В осередку її ідей - КИЇВ святий і вічний, з його героїчним гуманізмом, воюючим християнством, визвольним націоналізмом, з його афірмацією людини, як Богоподібного єства, з його "слави добувати, братів визволяти", з його великими традиціями центру духового життя, з його новими прaporоносцями старого творчого, світлого, яке дає силу і на сьогодні, з його Симоненками то його послідовниками, що в центрі ставлять творчі благородні ідеї людини, нації, вічного. З боссловами, з новою когортю, що на наших очах піднімає велике і геройське: Шевченка, Лесю Українку, Франка, Стефаника, Святослава, Богдана, запорожців, таємчи в захист пам'яток минулого України, що боронить Печерську і Почаївську Лаву -

ру перед знищеннем, боронить вічного і величного, людину і її творчість, націю і її вартість, "її вічність" (Симоненко). Культурна революція України боронить вічні вартості, зберігає й офензивно афірує, бореться за розвиток, ріст творчого, світлого, що дає силу людині і нації. Вона намагається перебороти, завалити, знищити накинене Україні руїнне російське, ліквідувати воюче безбожництво, соцреалізм, ярмо на творчості мистців, поетів, науковців. Вона валить російське, а привертає, розвиває, модернізує, прагне офензивно здійснити український світ ідей, що його так чудесно не тільки обороняють, але й здійснюють підпільні "шестидесятники" України. Україна в наступі, Київ наш великий святий, місто культури й науки стає краєугольним каменем ідейного бою світу.

Найсильніше унаявнилася саме тепер боротьба двох культур, двох ідейних світів, Києва і Москви, якої пародіяльною імітацією став Пекін з його культурною революцією вуличної голоти, а не нації, яка стоїть за свій, інший, а не російський світ ідей, не світ Петра I, Івана Грізного, Леніна і Сталіна, не світ російської нації.

Як Сталін хотів тримати у вічному напруженні свою партійну голоту і свою охлократичну російську націю, щоб не зміщанилася, то він в ім'я добра перманентної революції вимордовував, очищував партійний апарат, щоб усе нові приходили, мордували кого уважав доцільним, щоб страх опановував кожного і не "ледачів буржуа", зглядно комунар не ставав буржуа. Цього навчили Сталіна Івані Грізні, Калити й Петри, які витинали в пень в нічому невинувате населення Батурина, включно з жінками й дітьми, вимордували Великий Новгород 1471, Смоленськ 1514 і т.п.

Такої лекції "революціонізації" населення не мав Мао у своїй історії, тому він хоче робити "перманентну революцію" вулицею, щоб потоптати традиції і змобілізувати вулицю, а через неї народк на загарбництва новим стратегічно-політичним методом - партизанською війною, інфільтруючи червоними гвардійцями в чужі країни. Вони мали б нести не китайські світлі традиції і культурні цінності Конфуція чи Ляо-тсе, але російські і марксівські. Для цього він мусить пробудити в голоти руїнні інстинкти, яка може живцем закупувати "буржуїв" і дивитися як вони гинуть серед муки. Чудесну лекцію дали народовбивці Грізні, Калити, Боголюбські, згл. Богохульські, Петри, Леніни і Сталіни! У них може навчатися Мао, але не в Ляо-тсе ані не в Конфуція. І це пильно робить Мао на свій лад.

НОВА ФОРМА РОСІЙСЬКОЇ САТАНОКРАТІЇ

Сталіна подивляли москалі, бо вони потребують і люблять тирана, ним захоплюються, подивляють, за ним тужать і жаліють, як умірас. Чудесно характеризує російську душу москаль Г. Пегов у своїй праці "Що таке Всеросія"? (вид. НТС). В душі "руssкого человека" з'єднані: деспот і раб, визискувач і вбогий, розкіш і крайня нужда, розгнузданість і самооплювання, Микола I і Стенка Разін, Аракчаєв, Бакунін і Ленін, Карамазови, Старець Зосима, глухонімий Герасим, Смердякови, Чичикови, Манілови, Обломови, Хлес такови... Грізні царі Іван і Петро... Більшість галерії типів в літературі мерзенні і відпихаючі. Але їх показує російська література і кохається в цій мерзенності... І, - продовжує Пегов, - потреба каєття включно з самооплюванням всюди типова для русского человека, як це унаявлюється у "Власті Тьми" Л.Н. Толстого. "Многогрannий характер русского человека, його "руssкість" робить його найбільше вселенським із всіх народів і, як консеквенція, найбільш здатним об'єднати і кермувати духово роз'єднаним

"людством". Усе ясно сказано, за Достоєвським і Леніном, панувати над світом. Це висуває аже тепер російська еміграція, бо ця цитата взята із виданого НТС 1952р. твору Г. Пегова.

Із концепції Евразії, стисліше Союзу Евразійських народів, для якого Сталін, що його НТС уважає в цьому творі Пегова "безсумніво великим державним мужем" (стор. 33), поклав федеративні основи, виросте Всеросія, як універсальна конструкція. Це є інша сторінка медалі російського усесвітнього загарбництва, що на зміну КПСС майже у тотожній формі, лише під іншим ярликом, проповідує Пегов, що однаке збігається з Бердяєвом із програмовим визначенням в НТС російської нації - як су-пернації (програма НТС 1959). Пегов формулює дуже ясно і недвозначно російську концепцію Евразії, яка повністю сходиться з большевицькою практичною політикою і месіянською ленінською доктриною. Він уважає, що на Евразію складаються народи, які а/приняли православну форму християнства і відповідаюче їй східно-християнське світосприймання, б/увийшли в безпосередній зв'язок з Азією через монгольсько-турецьке панування і в/засвоївши європейську освіту. Цьому має відповісти символ РОСІЇ, більше - Всеросії, евразійський символ-двоголовий орел, тобто обернений як у сторону Європи, так і Азії. Істотою тієї Евразії має бути "єдиновір'я", звідси цілком зрозуміла політика царів і п'ятирів - насильного навертання на православ'я і "єдиновіра" комуністична.

Якже близькі собі взаємно НТС, КПСС, Бердяєв, Евразія, світовий СССР, Достоєвського філософія про "всеслюдськість", як російську національну ідею і через те необхідність "навернення" усіх людей на росіян. Достоєвський писав дослівно таке: "Усі люди мусять стати росіянами, по-надусе росіянами! Тому що всеслюдськість є російською національною ідеєю, тому мусить бути передусім кожна людина росіянином" ("З щоденника одного письменника" 1878). Усі вони прагнуть того самого, усі рідні брати російського месіянізму, загарбництва, облуди, рабства, без різниці кольору, двоголові орли, серпи і молоти, чи крадений у нас і здеформований на чортівські гралі наш святий тризуб з хрестом Володимира!

Для цих новооформлених російських імперіалістів, які йдуть на зміну большевизму, "Евразія", тобто Всеросія географічно поділяється вже не на Європу й Азію, а на середній, центральний континент Евразію і два периферійні світи: азійський і європейський (Пегов стор. 54). "Ця Евразія - Росія, пише він, це окремішня своєрідна культурна індивідуальність, їй в нашу епоху належить керівна і передова роль в низці людських культур, а свою віру вона може обоснувати тільки релігійно..."

"Православя, православне світосприймання, ця нова-стара віра нової Всеросії... Евразійську культуру треба протиставити культурам Європи й Азії, а усвідомивши себе евразійцями, самоусвідомляємо себе русскими". "Не гоніться за колись славною Європою, але сьогодні уже вивітрілою, яка у погоні за матеріальними благами стратила душу..., не захоплюйтесь і її останнім американським виданням, бо не зважаючи на її технічні чудеса, це духовно ще більше огидне, як раніше... Зберігайте натомість православне світосприймання, бережіть його як зіничу ока... А цим спасете не тільки себе, але й може увесь світ..."

(Далі буде)

В. Литвин

ДУМКИ З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

Батьківщино, якими великими Ти робиш
 Душі тих, що Тебе справді люблять.
 (Анрі де Консіянс)

Державна незалежність - це найбільше добро для кожнього народу, тому не дивота, що народи складають найбільші жертви в обороні своєї державності і своєї батьківщини. Бути паном на своїй землі, - це то саме, що бути господарем у власній хаті. На принципі оборони рідної землі виростають найкращі чесноти: хоробрість, героїзм, самопосвята, любов до батьківщини, до своїх братів по крові, до всего, що рідне, це є ті елементи, що роблять з етнічної маси модерну націю. Ніщо не цементує нації так сильно в одну цілість, як спільна боротьба і спільно пролита кров в обороні рідної землі.

Українська державність приспана віками неволі проявлялася в різних формах, густо-часто підсвідомо, стихійно. Придушені брутальною ворою силою, як то зерно притоптане в болоті, вона не вмерла, а жила в серцях і душах українського народу. При кожній сприятливій нагоді вона відживає з новою силою, за неї клали свої голови найкращі сини і доньки українського народу. Українська державницька ідея удуховляла козацькі повстання Наливайка, Остряниці, Павлюка, вона стихійно пірвала народні маси до повстання проти Польщі під проводом Хмельницького. Вона присвічувала наче зірка серед темної ночі борцям і будівничим української держави в найтяжчі часи наших визвольних змагань, в 1939 р. на Закарпатській Україні і в 1941 році в час проголошення Акту 30 червня. Самостійна Українська Держава - це основна ціль Організації Українських Націоналістів. "Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї".

ПЕРЕДУМОВИ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Найважливішою передумовою державної незалежності є духовна сувереність народу. Імперіяліст, який хоче загарбати землю другого народу, старається найперше опанувати його духовно, розложити морально, запліднити його духовість, світогляд, культуру своїми ідеями, прикрашеними зверху високопарними кличами, як - братерство народів, усесвітній поступ, світовий мир, колективна безпека, війна палатам, мир хатам і т.п. Весь цей тріскучий словесний реквізит це примана для наївних. Під тим кутом треба розцінювати нову офензиву Кремлю проти української еміграції у формі культ-обміну, висилки мистецьких ансамблів, культурних бригад, фільмів, пропаганди державності УССР і т.п.

Майстром у затроюванні духовости інших народів бала завжди Москва. В час козацьких воєн з Польщею Москва висувала як принаду православну віру. "Підем під православного царя" - говорив дехто з козацької старшини. Пізніше прийшов пансловізм, месіянізм III Риму, пролетарі всіх країв єднайтесь і т.п. Деякі наївні малороси по-телячому захоплювалися "високою" нібито російською культурою, різними Пушкінами, Толстоями, Достоєвськими Добролюбовими, Чернишевськими. Згадати хочби горезвісне галицьке моско-фільство з його читальнями Качковського, яке насаджував царський уряд, фінансуючи його грубими тисячами рублів.

Особливо гострий наступ на українську духовість почався за більшевицької окупації. Більшевики поставили справу ясно: культура може бути національною по формі, а змістом вона мусить бути соціалістичною. Винайдено нову форму нищення національних культур - соцреалізм. За наказом Москви мистецтво в усіх його ділянках має служити будові комунізму і творенню советської нації через нівеляцію і нищення національних культур. Соцреалізм деправує культури поодиноких народів, очищуючи їх із залишків народних традицій, які п'ятаються як буржуазний націоналізм, релігійні забобони й пережитки. Народну творчість засмічується московськими зразками і бояцькими впливами, щоби затрачувалися народні стилі.

Московський удар спрямовується в маси, в народну творчість, яка була завжди носієм традицій, звичаїв і презерватом культури народу. Удар Москви по народних традиціях є таким самим ударом, як в економіці була колективізація. Після економічної колективізації наступає культурна і духовна колективізація народів ССР, як вступ до їхньої цілковитої ліквідації. В пропаганді безбожництва, в нищенні церков, монастирів, в розкладанні українських родин, затроюванні душ молоді треба добавувати щось більше як тільки защіплювання атеїстичної доктрини. Це є удар в духовість народу, це духовна хемія, розкладання людської душі. Во знишивши в людині її найглибші душеві почуття, нищиться в неї любов до усього шляхетного, гарного, рідного і перемінюється її в бездушний автомат.

Вертаючись до питання державної незалежності, треба ствердити, що та незалежність мусить існувати переусім в духовій сфері народу, в йо-серцях і душах, як гаряче бажання здобути ту державність і захищати її від ворогів. Коли під час Львівського процесу предсідник суду запитав підсудного Степана Бандери яка є його державна приналежність, він відповів: українська! А на заміт предсідника, що української держави не - ма, заявив: "Українська Держава існує в серцях і душах українського народу".

ПРОВІДНА ВЕРСТВА

Духова неволя, брак духової суверенності в нашої провідної верстви під час визвольних змагань відбилася катастрофально на нашій визвольній боротьбі. Створився був якісь чудернацький соціалістичний патріотизм. "Як не буде України соціалістичної, то не треба жадної", такі кличі голосив Винниченко, а решта хотіла федерації з братньою соціалістичною Москвою, а не самостійності України. Це були наслідки духового полону імпортованого і спотвореного Москвою соціалізму, безкритичне захоплювання російськими письменниками, що розніжнювали плаксиву їх вдачу, до якої не промовляли пламенні заклики Шевченка: "Вставайте, кайдани порвіте", пророчі слова Лесі Українки ані палке віровизнання Самостійної України Міхновського. Хиткий, скорий до компромісу з ворогом тодішній провід звів національну революцію на манівці соціалістичної боротьби, не розуміючи тої простої істини, що тільки у власній державі є можливе повне забезпечення прав робітників, селян та інших класів. Каже Липинський, що створився був у нас якісь нечуваний нігде комерційний патріотизм, "за Україну давали десятини".

Провідна верства, політична аристократія нації - це друга переду - мова державної незалежності. Пише Донцов у своїй праці "За який провід" що провідники народу мусять бути шляхетні, мудрі і мужні. Во шляхетного ворог не перекупить, мудрого не обдурити, а мужнього не застрашить. Подібно говорить про провідників народу бувший президент Америки, ген. Ай-

зенгавер. Він каже, що провідники народу повинні відзначатися мужністю, безінтересовою самопосвятою і відданістю справі своєї батьківщини. Щасливі ті народи, що у важливі моменти своєї історії мають таких провідників. Добрий провід не шкандикає за масою, а веде її, не піддається демагогічно її примхам і настроям хвилі, а рішає часто і проти волі пасивного загалу. Історія людства доказує, що народи були так довго могутні, як довго духові вартості стояли у них на першому місці перед матеріальними, простота обичаїв і громадянські чесноти перед особистими вигодами і розкошами. Як довго в Римі панували Цезари, Гракхи, Сціпіони, так довго Рим був центром тодішнього світу. А коли на зміну їм прийшли Нерони, Калігулі та інші негідники, римська імперія впала під напором варварів. Подібна доля стрінула Вавилон, Єгипет та інші народи.

Трагедією українського народу було часто то, що у важливі, переломові моменти нашої історії його провідна верства тратила відвагу й віру в перемогу. Так перед Полтавою більшість козацької старшини калькулювала по-крамарськи чия візьме. І стративши віру в перемогу свого монарха, перешла до ворога лизати московський лапоть. В 1917 р. наші політичні провідники були проти творення української збройної сили. "Навіщо нам бавитися у військо, з руськими демократами ми завжди домовимося". Такі кличі голосив Винниченко на Військових З'їздах в 1917 р., а відтак пішли під Крути 300 дітей. Пропаганда віри в добру волю московської соціал-демократії породила капітулянтські настрої, рух боротьбістів, укапістів, радянофілів, що було вимріяною водою на млин московських бользевиків. Тому то й "встояти не було сили". Німецький теоретик воєнної доктрини Клявзевіц каже: "Це є дитяча надія, що гнів тирана можна ублагати добровільним розброснням і здобути його довірю через низьку покірливість і лестощі". Якби наш провід зрозумів був тоді цю істину, тонак ще виглядала би сьогодні наша дійсність і карта Східної Європи.

Могло б здаватися, що сумний досвід останніх 50 років повинен був навчити нас дечого. На жаль з прикрістю доводиться ствердити, що сьогодні завважуємо загрозливі явища духової демобілізації серед деякої частини української еміграції, новітнє советофільство, пропагування контактів з висланниками ворожого уряду, голошення теорій про орієнтацію на демократизацію чи еволюцію большевизму, що УССР є українською державою, захоплюваннямся большевицькими ансамблями, висвітлюванням большевицьких фільмів і т.п. Микола Лебідь у своїх виступах в Австралії голосив кличі, що революцію ми програли, тому орієнтуймося на еволюцію більше - визму й будуймо Тітовську Україну. Яке це мізерне й далеке від лицарських принципів наших предків - "Поляжемо, а не осоромимо руської землі, бо мертві сорому не мають". Київ не піддався монгольській навалі без боротьби і тільки по трупах оборонців, по звалищах святынь і княжих теремів вдерлися татари в матір городів руських. Оборонці Батурина згинули, а не піддалися Меншікову. 300 юнаків під Крутами не злякалися 6000 большевицької орди, а гідно виконали заповіт свого великого предка Святослава. Молода держава Карпатської України не мала шанс на перемогу, опинившися в боротьбі на два фронти без зброї, але вона не здалася без бою. Шеф штабу Армії Карпатської України, сл.п. пол. Гузар, який згинув у бою з мадярами, кілька років перед карпатською трагедією писав: "Коли вже нема розумного виходу з тяжкого положення, то треба вміти вмерти по геройськи, щоб така смерть була джерелом сили для молодих поколінь".

Чи справді воно так, чи революцію ми програли? У міркуваннях уго-

дових середовищ є наявна тенденція звузити поняття революції до самої збройної боротьби. Тимчасом національна революція мусить бути тотальна, вона мусить охоплювати усі ділянки життя, - політичну, культурну, соціальну, економічну і мілітарну. Обставини змусили УПА припинити поки що збройну боротьбу, але боротьба йде далі на інших відтинках, на відтинку економічному, що виявляється в саботуванні і зриванні виробничих планів у колгоспах, на фабриках, копальнях. Постійна економічна криза в ССР є у великий мірі вислідом саботування виробничих планів. Боротьба на відтинку культурному, що проявляється в протесті проти русифікаційного курсу, в обороні прав української мови, в бунті молодого покоління письменників і поетів, як Симоненко, Світличний, Дзюба та багато інших. Боротьба на відтинку церковному - відродження релігійності серед народу і т.д. Там воїном є кожний, хто в якийбудь спосіб виявляє спротив окупаційній владі. Там воїном є робітник на фабриці, селянин у колгоспі, українські поети й письменники, що в страшних умовинах духового поневолення проявляють свободну творчу думку, студенти на університеті, що домагаються викладової української мови, в'язні в концтаборах, українська маті, що виховує своїх дітей в національному і релігійному дусі. ОУН і підпілля діє далі в краю, про що свідчать часті процеси проти українських революціонерів.

Утікач з України д-р Ратгавз свідчить, що в ночі на стінах університетів, інститутів та інших високошкільних інституцій невідома рука має фарбою тризуб і число 33, на загадку розстріляних большевиками в 1951 році 33 молодих студентів. На могилах визначних українських мужів появляються часто квіти й тернові вінки. Можна навести безліч прикладів на то, що український народ не здав своїх позицій, не погодився з існуючим станом і не орієнтується на еволюцію большевизму, а бореться проти нього різними способами.

Праця української еміграції на відтинку політичнім, культурнім, виванням молоді і т.д. становить також один з фронтів національної революції. Усі сектори нашого організованого життя, як мистецька творчість, освітня праця, виступи хорів, балетних груп, спорт можна дуже добре використати для нашої визвольної справи. Це все є революційні процеси, які мобілізують народ до спротиву окупантів. Збройний зрив у відповідний момент є остаточним завершенням духової революції нації.

Маленький, але геройський народ курдів вже кілька років веде завзяту боротьбу з вивінсаною у наймодернішу зброю армією Іраку. На наших очах розпадаються колоніяльні імперії, національна ідея тріумфує над колоніалізмом. Індонезійці, в'єтнамці, альжирці та інші народи здобули свободу у важкій боротьбі. Вони не "розпрягали коні", не чекали на еволюцію колоніяльного режиму і не казали - революцію ми програли. Залишилася ще одна, остання і найгірша - російська колоніяльна імперія, але і над нею вже пише невидна рука пророчі слова: "Мане, текел, фарес". Тільки політичні невігласи вірять в її незнищимість.

Голослення клічів, що революцію ми програли, будуймо Тітовську Україну, є приготовлюванням нової Полтави, нової катастрофи наших визвольних змагань. А потім нарікаємо на злі обставини, брак зброї, брак союзників і т.п. Каже Скляренко в повісті Святослав: "Не всім судилось бути князем, князь олин, людей багато. Якщо ти став князем, мусиш бути князь". Якщо доля поставила тебе у проводі нації, будь гідний того завдання.

Не за демократизацію большевизму зложив український народ стільки жертв, не за злагоднення режиму ішло 500 українських жінок проти московських танків, не за Тітовську Україну боролися воїни УПА й підпільні СУН. Ми боремося за знищення зла, а не за його злагоднення, за розвал макабричної імперії, а не за її демократизацію. На Заході є багато темних сил і мафій, які ширять облудні клічі еволюції большевизму і мирної коекзистенції з ним. Не кволі пацифісти й опортуністи зможуть збудити світ з того духового маразму, в якім він опинився, а новітні хрестоносці, нова батава лицарів, на чолі яких стоїть скровавлена, але нескорена Україна.

В існуючій системі Советського Союзу жадні зміни в напрямі демократизації режиму є неможливі. Ті незначні полегші, які большевики були змушенні дати народам СССР після смерті Сталіна, не були наслідком еволюції большевизму, а грізних ферментів, що стуснули основами їх імперії. Це були повстання в концентраційних таборах, на Мадярщині, в Східному Берліні й Познані. Це все були революційні процеси, які змусили большевиків відкрити дещо вентилі безпеки в червоному кітлі, щоби розрядити гнітучу атмосферу, яка грозила експлозією.

Еволюційні зміни не можуть принести визволення, до визволення веде тільки революційний шлях. Земельні реформи Столипіна стрінули московські есери ворожо, бо вони розряджували напружену атмосферу, давали полегші селянам, а тим самим послаблювали революційний потенціал мас. Вони не йшли на еволюцію царського режиму, а на його знищенння. Політичну орієнтацію на еволюцію в СССР слід уважати за найбільшу ідеологічну диверсію ворога, яку вдалося йому пропихати в ряди української еміграції і зробити вилім у суцільнім українськім визвольнім фронті.

(Далі буде)

Увага, Читачі!

Вже є в Австралії в продажі

НАЦІОНАЛІЗМ

д-ра Д.Донцова

третє видання, справлене

автором.

Книга ця вперше з'явилася 40 років тому (Львів-Жовква) 1926) і мала величезний вплив на формування ідей українського націоналізму, який витворив новий тип українця-борця за українську державність, і пірвав цілий український народ до боротьби за волю.

НАЦІОНАЛІЗМ д-ра Д.Донцова актуальний сьогодні, тому пропонуємо його найширшим колам українського суспільства.

Ціна примірника в м"яків оправі----2-75 дол.

Ціна примірника в твердій оправі----3-50 дол.

Замовлення разом з готівкою просимо слати на адресу адміністрації "НАШ ФРОНТ".

Р.Драган

ВИЩА ОСВІТА

"Гнилою колодою по світі валятись"

Т. Шевченко.

Не приходиться сумніватись, що вища освіта річ потрібна й коли молода людина, маючи можливість, освіти не здобуває, тоді це великий прогріх супроти себе самого й супроти свого народу. Побільше високо освічених людей нам дуже потрібно, бо вони складають нашу провідну верству, а що вартий народ без провідної верхівки. В безпосередніх боях, у революційних зрушеннях виростає провідна, політично в дії вишколена верства, але, як сказав Арістотель: "Чесноту здобувається практикуючи". Але ж наші фронти розтягаються на різні ділянки, політику, науку, культуру, педагогіку.

Для піднесення політичного рівня, для поглиблення політично-культурної свідомості, для розробки проблем нашої культури й науки, для виховної вміlosti і для мистецької творчості потрібне засвоєння не тільки своїх надбань, які є дуже великі, але й чужих, бо тільки тоді рідну проблематику можна поставити на вищу ступінь.

Отже, коли говорити про вищу освіту, то найперше постає питання, що студіювати. Заздалегідь скажемо, що щоб український студент не студіював, він повинен студіювати через призму наших визвольних змагань, питаючи себе самого: "Яка користь для України, для моого народу, буде з моїх студій". Він мусить з'ясувати собі це недвозначно, своє місійне положення на чужині й положення та вимоги поневоленої батьківщини. Без цеї візії, без цього світла, його студії будуть відбуватися в сутінках вузько - егоїстичних інтересів, або й зовсім навмання. Чи з таких відчуженців українство буде мати колись якусь користь, треба сумніватись, бо дійсність це нам наглядно показує. Студент повинен пам'ятати слова молодого поета України, В.Симоненка: "Я живу тобою і для тебе, Вийшов з тебе, в тебе перейду, Під твоїм високочолим небом Гартував я душу молоду".

Працювати для загальних, космополітичних ідеалів, для абстрактної науки, здобувати знання заради самого звання, або для егоїстичної карєри, це забувати своє оточення, свій народ, свою збірноту та її етичні вимоги. Це вегетувати в порожнечі, є й такі "астронавти". Але цього зрила молода людина робити не може. Прогрес світу йде не від горизонтів до нас, а від нас до горизонтів. Нарід, що б'ється за своє місце в світі, мусить здобути собі належну зброю, належний авторитет і провідну Верству, що йому служить. Дорога до загального, вселюдського, що по ній блукають деякі наші студенти на чужих університетах, веде тільки через рідне, а не навпаки.

Батьки повинні всіми силами заохочувати своїх дітей іти на університет, але заки туди вступити, молода людина разом із батьками повинна поважно застновитись, що саме студіювати й чому. Часто вибирає звання, що йому зовсім не підходить, але дає гарні матеріальні перспективи. Рахуючи тільки свої доходи, людина не буде ніколи щасливою. Людина, що любить своє звання і має до нього відповідні таланти і склонності, буде

щасливішо в житті. Друге важливе питання, яке треба собі ставити, коли вибирається звання, це корисність цього звання для свого народу. Чи може н.пр. лікар помагати візвольній справі, чи справі відродження свого суспільства та піднесення його на вищий рівень політичної і культурної зрілості? Очевидно, що може, як захоче. Але це не часто буває. Неодин лікар вам скаже, що його вільний час потрібний йому на те, щоб себе переозброювати і підтягати до найновіших досягнень. Але це тільки egoїстичний викрут. Серед вигідного життя хочеться ще вигіднішого. А переозброюватись нам треба всім.

Лікар патріот, крім заробітку, буде безкористово працювати для піднесення фізкультурного рівня своєї збріноти, буде живим, активним членом суспільства й буде брати на себе такі обов'язки, які нічого спільногого з медициною не мають. Навіть лікар науковець може якимсь науковим досягненням, але в парі з тим підчеркненням свого українства, принести користь своєму народові. Але скільки їх у світі?

Тут ми привели приклад лікаря, бо звання це сьогодні дуже популярне. Багато закінчених медиків від нашого організованого життя назавжди втікають. Очевидно, багато місця забрало б обговорювання різних звань, але немає сумніву, що такі ділянки як політика, журналістика, соціологія, педагогіка, естетика, філософія, історія, філологія, фізкультура можуть дуже багато користи принести рідній справі. Чи це треба аж доказувати? Тут можна з користю для себе самого, але рівночасно приносити користь для свого суспільства. Лікаря ми завжди знайдемо серед чужинців крім нам буде треба, але педагога, журналіста, філософа, літературного критика й політика треба таки знайти серед своїх, а коли їх не знайдемо, тоді ми тільки аморфна маса, погній для чужих. Будівників рідного храму духового й фахівців та лідерів у наших суспільно-культурних і політичних процесах ми мусимо мати. Ми ж не останні могікани, а представники великого народу.

Це ділема, яка стоїть перед молодою українською людиною, що йде в університет, на першому місці. Нішо так не відриває від свого народу й рідної проблематики, як власне невідповідне звання. Радістю й сатисфакцією сповняється індивідуальність людини, коли корисне рідній справі звання пов'язати з рідними інтересами, наснажити любов'ю до рідного краю. Для українського студента немає двох батьківщин, натомість є державна приналежність у країні, в якій живемо і батьківщина - Україна. Розумний австралієць не шанує тих, що свого народу не шанують. Каже одна суддка до другої: "Он, в отих земляків син уже закінчений хемік. Вилизається, як в'юн. А друга, нахмурена, відповідає: "Ну, і що нам із тих хеміків, із тих в'юнів? Ніде його не побачите серед наших людей, ні в церкві, ні в громаді, ні на наших національних святах. Щоб отаке вилизане ледаща та мало визволяти Україну, як він і рідну мову забув". Розмова ця підслухана, не видумана.

Кажуть деякі студенти: "Ми не знаходимо нічого інтересного серед своєї збріноти". Але тоді їх треба запитати: "А ви то самі, дуже інтересні? Яка кому з вас користь?" Адже кожна людина повинна оправдати своє існування, кожний має якісь етичні зобов'язання. І чи сам привілей студіювати й підіймати себе на вищий інтелектуальний рівень не є величким щастям? Батьки цих студентів не мали ніякої можливості студіювати, бо прожили гірку молодість в неволі, в ярмі, в нужді.

Працювати, боротись, шукати і творити - ось дорога молодої людини, без якої вона хвора, або дегенерована. Творити й любити, це наша стихія, це голос нашої душі, це живучість нашої особистості. Пам'ятаймо слова нашого великого каменяра І.Франка: Лиш хто любить, терпить,

В кім кров живо кипить,
В кім надія ще лік,
Кого бій ще манить -
Той цілий чоловік.

Творити, це щось позитивного зі себе давати, комусь служити, своїм званням і поза завиням. Музики компонують, письменники й журналісти пишуть, громадські діячі координують потреби своєї збірноти і т.д. Кожна людина до чогось надається і в чомусь повинна себе виявляти. А як це гарно, коли це для свого суспільства. Студент, здобуваючи знання, вже служить батьківщині, бо вона жде на його зрілий інтелект. Але в студента є ще й дозвілля й воно буде дійсним відпочинком, розвагою й наснагою тоді, коли воно в атмосфері рідного.

Служити чужим богам, абстрактним ідеям, це відірватись від свого середовища й засудити себе жити життям злиденної яничара. Адже навіть негри, що часто не мають минулого, ні високої культури, студіють в Європі, чи деінде, й вертаючись домів, щоб помагати будувати майбутнє свого народу, виконують свій обов'язок супроти рідного краю. Вони знають, що сучасна історія це ми самі й наша участь буде сьогодні й завтра. Без нашої активної участі завтра не належить нам.

В соловецьких снігах, у сибірській тайзі, в пустелях Туркестану коротають своє злиденне життя рідні брати й чекають помочі. Але і в Украйні каторга. Про нас вони думають із надією, що вивчивши найкращі культурні й політичні вартості світу, знаючи чужі мови, ми допоможемо їм і рідному краєві. Україна жде на вас, студенти. Ваші батьки не могли струдіювати в займанщинах, під важким колоніальним гнетом, а коли щаслива доля дозволила їм попасті в університет, то й тоді вони віддавали багато часу визволенню свого поневоленого народу. Вивчайте історію, а знайдете безліч світлих прикладів, як Грінченко, Міхновський, Франко. В новітні часи студентами були переповнені тюрми, польські й більшевицькі. Вам же даний привілей здобуватисвіт, здобувайте ж його для України. Цвіт української молоді вигинув у боях, у тюрмах і в концентраційних таборах. Хто їх заступить сьогодні? Наша правда здобута терпінням мільйонів на протязі сторіч. Її забути й розгубити на чужині не вільно. Ідентифікуйте себе з тим, що найкраще в світі і збагачуйте рідну культуру, бо вона йде своїми власними шляхами.

Вмійте відвернутись від брудного, вульгарного, примітивного, бо його ціле море кругом вас. Вибирайте тільки то, що найкраще, що потрібне батьківщині. Його знайдете головно в книжках. Не будьте тими "довговолосими революціонерами", які протестують проти лицемірства світу, асамі гірш усіх. Не забувайте теж про рідну книжку, бо вона не тільки мови вчить вас, але й рідної проблематики. Візьміть газету, журнал у руки й не кажіть, що в нас тільки сваряться. Воїніка це зудар поглядів, а без політики нема суспільства, нема державності, нема нації. Для поневоленого народу одинока політика, це революційна політика, це визвольна політика. Вона є основною зброєю в боротьбі за незалежність. Кожний наш крок, кожний іспит українського студента, це відсіч московському імперіалізму, бо щоб його знищити, треба мати міцних, добре озброєних людей,

а надівсе розумну еліту. Відказатись від визвольних аспірацій, це стати рабом, сателітом чужих світил. Асимілюватись до чогось, що не краще від рідного, це психологічна каталепсія, або неспроможність вирватись із атмосфери рабства й лакейства. Любов батьківщини це найшляхотніше почування, що веде до плодючої діяльності ума. А уми наших студентів це наш національний банк.

Очевидно, український студент має інтересуватись усім, що діється в світі, але українську справу він мусить пов'язати з усіми справами світу. Чи українського студента не буде боліти, коли професор університету скаже, що українська мова це тільки діялект і як студент на це зареагує? Чи піде до того професора і йому роз'яснить, а чи прийме поставу пасивного раба? І що подумав український студент, коли секретар стану РАСК заявив, що Україна це традиційна частина Росії? А що подумали українські студенти, коли довідалися, що в Києві большевицькі сатрапи спалили найбільшу українську бібліотеку? Та чи взагалі довідались про це? Та чи знають вони, скільки бібліотек і великих скарбів української культури було знищено на протязі нашої трагічної історії?

Молоді студенти на чужині мартирології рідного краю не бачили, але про це багато знають. Чи може культурна людина все це забути або безсновісно ігнорувати? Наша спільнота дорога веде до волі, вона йде через університети. Це один із основних наших фронтів нашого великого змагання й цього забувати не можна. В Мюнхені, Німеччина, існує теж наш Український Вільний Університет, переважно для заочних студій україністики. Було б побажанням, щоб побільше українських студентів із цілого світу залишивалось туди на студії.

На прикінці щераз порада нашим юнакам і юначкам. По закінченні середньої школи йдіть масово в університети. Вивчайте пильно вимагані дисципліни, але ніколи, ніде не поривайте зв'язків із рідною збрінотою та її організаціями. Пам'ятайте завжди, що ваша збрінота слідкуватиме за вашими успіхами і вашим стилем життя і ждатиме на вас, як на своїх майбутніх лідерів. У час дозвілля формуйте ваші характери в організаціях молоді, службою для других, бо тільки шляхетні характери є носіями шляхетних ідей. Дипльоми й титули це ще даліко не все.

Мені хочеться на закінчення пригадати молитву Джона Веслі: "О, Владико, не дай нам жити безкорисно!"

Читайте і передплачуєте ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ, офіціоз Організації Українських Націоналістів.

Шлях Перемоги можна замовити через адміністрацію "НАШ ФРОНТ".

"КРИЛАТИ" - до рук Юнацтва СУМ.

Марко Бесслав

ПЕРІСТОРОГА

Кудою йдеш, облудний людський світє?

Ковзкі твої забріхані стежки.

Ви потоптали мудрі заповіти

Своїх Пророків! Гострий меч тяжкий

Над світлом висить. Дика, лута гидра

Вже отворила пащу і чека

Моменту. Меч і скіптр із рук всім видре

Кремлівський змій! О горе! Не ріка

А море крові потече широке,

Загине правда, сонце згасле, тьма

І варварські тортури виссуть соки

З людей! Лиш цвінтарі, брехня й тюрма

Світитимуть кривавою зорею!

О, не братайтесь з жорстоким гадом,

Спасення не шукайте у крутнях!

Ще час! Беріть мечі! Пусті наради

Покиньте! Боротьба і кров в огнях

Лише врятує світ!

/ Із збірки "Непокірні слова", 1951. /.

СПІЛЬНИЙ ПРОТЕСТ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В АВСТРАЛІЇ

ПРОТИ ФІЛЬМУ "ЗВІДОМЛЕННЯ БОЯГУЗА".

Як відомо вже нашим читачам із звідомлень у пресі, баварська телевізійна станція в Мюнхені висвітлила в березні м.р. фільм п.н. "Звідомлення боягуза", в якому ображено український народ, а нашу визвольну боротьбу представлено як інтригу американської розвідки. Українська еміграція у вільному світі масово запротестувала перед німецькими чинниками проти тої провокації. До тих голосів протесту долучилася також українська еміграція в Австралії. З ініціативи Головної Управи Української Антибольшевицької Ліги зібрано підписи від 11 українських організацій в Австралії під демаршом, який вислано до німецької амбасади в Канберрі.

Зміст протесту: "Дня 5 березня 1950 р. згинув у бою за волю України Головний Командир Української Повстанської Армії, генерал-хорунжий Тарас Чупринка. Якраз в річницю геройської смерті ген. Т. Чупринки Баварська радіостанція висвітлила фільм П. Басса "Звідомлення боягуза".

В тім фільмі представлено Український Визвольний Рух як інтригу американської розвідки, а український народ як пияків і расу унтерменшів. Численні українські організації в Німеччині робили заходи і інтенданта Баварського радіо, в міністерстві внутрішніх справ та в парламентаристів - федеральних і баварських, щоби не допустити до висвітлення того фільму. На жаль, не зважаючи на ті всі заходи, німецькі чинники не вважали за відповідне зняти з програми той фільм, який в негідний спосіб ображав

честь другої нації. Українці в Австралії думали, що нацистівська політика про "іберменшів" і "унтерменшів" зістала раз на завжди знищена і що гекатомби жертв, які зложило людство, будуть достаточною запорукою, що вона ніколи не оживе. Але висвітлення фільму "Звідомлення боягуза" показує, що ми помилялися.

Здається, що німецький уряд не хоче запобігти ширенню расової ненависті, хоч ще свіжі в пам'яті народів України, Польщі, Чехословаччини і Франції ті всі страхіття німецької расової політики під час останньої війни.

Хочемо звернути увагу Вашої Ексцеленції та уряду, який Ви репрезентуєте, що подібні випадки роз'яtruють стари рани в українців та інших народів, пригадують злочинну політику III Райху і приносять шкоду самій Німеччині у відзискані статусу регабілітованої нації.

Ми, українська спільнота в Австралії, протестуємо як найрішучіше про висвітлювання цього образливого фільму в німецькій телевізії. В ім'я справедливости, в обороні доброго імені української нації, як теж в інтересі Вашої країни ми домагаємося ужити всіх засобів, щоби цей та інші подібні фільми не були більше висвітлювані в Німецькій Федеративній Республіці.

В. Литвин
Українська Антибольшевицька Ліга
в Австралії

Я. Ладижинський
Українська Громада А.С.Т.

Українська Автокефальна Православна Церква
в Австралії і Новій Зеландії
Високопреосвящений Архиєпископ Сильвестер
Преосвящений Єпископ Донат

Преосвящений Єпископ Прашко, Д.С.О.Е.
Апостольський Екзарх для Українців Візант. Обряду
в Австралії і Новій Зеландії

Союз Українських Організацій Австралії

Союз Українок Австралії

Крайова Управа СУМ

Пласт

Українська Центральна Шкільна Рада

Тво Сприяння УНРаді

Українські Комбатанти.

В обороні доброго імені української нації виступили також чужинецькі організації і поодинокі особи, наші приятелі. З Австралії вислав протестаційного листа д-р С.Унтару, румун, президент Делегатури АБН в Австралії, з Німеччини Центральна Білоруська Рада, Союз Вільної Преси, СУМ

Американські студенти, що студіють на німецьких університетах, Демократичний Альянс в Данії, Національна Унія Молодих Демократів та інші. Низче подаємо зміст кількох листів у тій справі.

Йосиф Магнус Вегнер
8 Мюнхен, 22
Ст. Аннапл. 10

11.3.1967.

До
Пана Ярослава Стецька.

Високоповажаний Пане Президенте!

Мій старечий вік і хвороба не дозволяють мені відвідати Вас і подякувати Вам особисто за Вашу допись до "Зюддойче Цайтунг".

Я люблю Ваш край і Ваш народ. Гоголь був моєю першою звіздою на фірмаменті моєї юної поетичної творчості. Я є переконаний, що Україна подарувала московському народові своїх найшляхетніших людей в ділянці культури й політики. Я не можу уявити собі російської історії без України. Без України були би російські міста "потьомкінськими селами".

Надіймось, Ви українці і ми німці (є ще й такі в нас), що наші спільні і шляхетні жертви в ім'я свободи, Божого і людського правопорядку дочекаються свого воскресіння.

В братній любові Ваш
Йосиф Магнус Вегнер

Німець Антін Гергет писав до Баварської радіостанції між іншим таке:
... "Що українці не мають сьогодні свободи і багато з них живуть на гіркім еміграційнім хлібі, є наслідком німецької політичної недолужності, принайменше від кінця I світової війни. Наш народ нічого не навчився в час II світової війни, коли ми дозволяємо на такі вибрики. ... Це є характеристичне для нас німців. Якщо ми маємо десь правдивих приятелів, то робимо все можливе, щоби зробити з них ворогів для себе. А потім ще дивуємося, що іншим народам так вдається, а нам нічого".

До Інтенданта
Баварського Радіо
Мюнхен

Лінбі, 16.3.1967.

Високоповажаний Пане Інтенданте!

Комітет Демократичного Альянсу приняв одноголосно декларацію, якою ми підносимо наші голоси протесту з приводу телевізійної передачі з 5 березня, в якій Ви в день геройської смерти Головного Командира Української Повстанської Армії, ген. Тараса Чупринки дозволили собі в брутальний спосіб оплюгувати великий, гордий і героїчний український народ. В своїм фільмі Ви представили українців як людей низької раси і дозволили заплечникам червоного фашизму в Німеччині

знова вилазити на авансцену в іх брудній пропаганді расової теорії Гітлера і Гімлера проти уярмлених братніх народів Сходу. В наших скандинавських країнах живуть тисячі українців, які прийшли сюди з російських і німецьких таборів смерти. Тих людей високо цінять тут і вони належать до найкращих наших громадян. Вони є відпорні на бруди порнографії, неморальности і кримінальности, які ширять в радіо і телевізії поплечники розкладової пропаганди.

Від тисячу років існують тісні взаємовідносини між скандинавцями і українцями. Українські кольори є синьо-жовті, так як і шведські. В бою під Полтавою 1709 р. боролися разом скандинавці і українці проти російських загарбників. Українські принцеси з золотоверхого Києва виходили заміж за скандинавських королів. Ми чуємося якнайтісніше зв'язані з переслідуванням українським народом не лише історичними, етнічними та династичними вузлами, але також як співборці з ним у боротьбі за волю, правду і справедливість.

Ми протестуємо як найрішучіше проти негідних маніфестацій расової ненависті й нацизму в баварській радіостанції, якими знеславлено також добре ім'я Німецької Федеративної Республіки.

З поважанням!

Геннінг Ензен
Демократичний Альянс

Відповідь Німецької Амбасади в Канберрі на протест
Українських Організацій в Австралії.

Посольство Німецької Федеративної Республіки
Емпайр Сиркуїт
Канберра

Канберра, 12 липня, 1967.

Високоповажаний Пане!

У відповідь на Ваш лист з 29.5.1967 хочу повідомити Вас, що згідно з інформаціями, які ми одержали, фільм П.Басса не є представленням історичних фактів, а фіктивною історією про агентів і шпіонів. Цей фільм не є знеславлюванням приязних німецько-українських відносин. Історія не відноситься до України, але до холодної війни і роботи таємної служби.

Інтенцією автора було показати тільки, що таємна служба не є на часі і що одиноко важливим у житті є гуманність, особиста свобода, взаємовідносини між людьми і позитивна постава до життя взагалі, нічого більше.

Нас поінформовано, що на початку фільму було виразно зазначено, що особи і акція фільму є фіктивні. Фільм не є ані про-большевицький ані анти-большевицький, він тільки в об'єктивний спосіб представляє методи боротьби між якими будь ідеологіями.

Наша Амбасада одержала запевнення, що тут не було найменшого наміру понизити польтичні аспірації українців. Фільм є базований на досвіді, що розвідки стаються завжди використовувати ідеалістів.

З правдивою пошаною!

(Др. Бруно Ріхтер)

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ В АВСТРАЛІЙСЬКУМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Сенатор Вілдон з АЛП запитав сен. Генті, що заступає прем'єр-мінісера в Сенаті, чи є правдою, що деякі члени австралійського уряду, зокрема міністер фінансів і міністер армії брали участь в Тижні Поневолених Націй, який має за ціль заперечити, що Україна, Латвія, Литва та Естонія є частиною СССР. Якщо так, чи це відзеркалює політику уряду і чи уряд думає робити якісь дальші кроки в тій справі в ОН або деінде.

Сенатор Генті: "Прем'єр-міністер дав мені таку інформацію, як відповідь на питання Достойного Сенатора: деякі члени уряду брали участь на вічі з нагоди Тижня Поневолених Націй. Австралійський уряд не признає важності включення З балтійських держав - Естонії, Латвії і Литви до Советського Союзу, натомість уважає, що Україна є інтегральною частиною тої держави.

Австралійські представники в ОН нераз висказували опінію Австралії відносно советського колоніалізму і будуть робити це в майбутньому при відповідній окazії.

У відповідь на це Українська Антибільшевицька Ліга, Відділ у Сіднеї виславла до прем'єр-міністра Голта листа такого змісту:

Вельмидостойний Пане!

Українська спільнота в Австралії приняла з великим обуренням декларацію сен. Генті, яку він зложив у сенаті на запит сен. Вілдона, яке є становище австралійського уряду до Тижня Поневолених Націй. Сенатор Генті заявив, що австралійський уряд признає право на незалежність балтійським народам, а Україну уважає частиною Советського Союзу. В той спосіб представник австралійського уряду заперечує 45 мільйоновому українському народові, що є поневоленим червоним московським режимом, право на самовизначення і державну незалежність.

Самостійна Українська Держава була окупована комуністичними московськими бандами в 1920 р. і насильно включена до т.зв. СССР. Але навіть комуністичний московський режим впровадив Україну до ОН, факт, якого не добачує сен. Генті.

Українці в Австралії і в цілім світі є огірчені таким становищем австралійського уряду. Час імперії минув безповоротно і російська імперія мусить також зникнути. Вільна Україна не забуде своїх приятелів.

Другий приклад, як ображаеться національні почування других народів. В статистичнім Бюлетені Департаменту Іміграції подано число іміг-

рантів з СССР 32.935 - москалі і українці. Чому змішується українців з москалями в однім котъолку, коли ми є окрема нація і ніхто з українців в Австралії ніколи не скаже, що він є москаль. Якби почувалися австралійці, якби хтось у статистиці змішав їх разом з індонезійцями чи навіть з новозеландцями?

Ми хотіли би вірити, що в обох випадках зайдло непорозуміння і що в майбутньому австралійський уряд доловить старань, щоби не повторилися подібні випадки, які ображают національні почуття українців. Ми є лояльними громадянами Австралії, але комунізм та імперіалізм є непримірими нашими ворогами.

З правдивою пошаною!

(Р. Драган)

Українська Антибільшевицька Ліга
Відділ у Сіднеї

Володимир

ПОХІД ДНІПРОМ

Стелиться синій Дніпро,
Далеку дорогу простеляє
Своєму синові Святославові, -
Широкі шляхи розкриває
Русичам до Руського Моря.

Бавляться весла білою піною.
Це не стада білих лебедів
Лопочуть крилами буйними, -
Це лодії вітрилами білими
З вітром ведуть розговори.

Це не сонце в Дніпрі купається
І іскри сипле сріблисті, -
Це тисячі поломів,
Мільйони кільцята у броні
Блислять жемчугами стобарвними.

Радіє Дніпро, леліє
І хвилі здіймає охоче
Любовно леліє лодії внуків
І вдоволений ними буркоче:

Бо це вдале потомство дорідне,
Це унуки й сини його рідні.

(З поеми "Балада про Святослава")

В калюжі глибоко не пірнеш,
Будь ти хоч японським шукачем перлів.

(В. Симоненко "Спомини")

РЕЗОЛЮЦІЇ

Ухвалені на Загальних Зборах Відділу Української Антибільшевицької Ліги Квінбісн - Канберра дня 23.3.68 р.

Ми, українські громадяни, члени українських Громад в Канберрі і Квінбісн і одночасно члени Української Антибільшевицької Ліги зібрані на Загальних Зборах Відділу У.А.Л. Квінбісн - Канберра вимо слідуючі резолюції:

1. Ми даємо повну піддержку голові Української Антибільшевицької Ліги п.М.Шегединові, одобрюємо його діяльність і гідну поставу на СКВУ та апробуємо його участь в Контрольній Комісії Секретаріату СКВУ.
2. Стверджуємо, що Українська Антибільшевицька Ліга не ширить жодного громадського двоподілу ані не думає творити другої громадської централі. Статут, завдання і діяльність УАЛ, як еуопільно-політичної організації не входять в колізію з завданнями СУОА, що є координуючим і об'єднуючим чинником еуопільно-громадських організацій.
3. Уважаємо, що весь той крик з приводу участі голови УАЛ в Контрольній Комісії Секретаріату СКВУ є подиктований чартійною злобою ненависників Організації Українського Визволювального Фронту, для яких турбота про про громадську єдність є тільки претекстом, щоби ширити заколот і роздор між українським громадянством в Австралії. І під тим кутом ми розцінюємо ті неславні резолюції ухвалені на вічу в Сіднеї 4.2.1968.
4. Подивляємо відвагу деяких осіб, в тім і голови СУОА, які на з.г. т.зв. вічу в Сіднеї посміли засуджувати одну з найпіважніших українських установ у вільному світі - ПАУК - за то, що її рішення не покривається з їх партійною настановою. Оце варта заудження і нап'ятновання.
5. Ані УАЛ ані її голова не є розбивачами громадської єдності в Австралії, а люди, що ширять баламутство і ухвалюють ненависницькі резолюції, які ми найрішучіше засуджуємо і плямуємо.

За Президію Загальних Зборів

М. Вехоляк - голова

О.Петрівський - секретар

УКРАЇНСЬКА АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКА ЛІГА
в Австралії і Новій Зеландії
повідомляє,

що 12 і 13 квітня 1968 р. в Українському Домі в Есседж-Мельборні
відбудеться ІІ. Конференція УАЛ.

ПОРЯДОК НА РАД

П'ятниця 12 квітня 1968 р.

- 1.Реєстрація делегатів і гостей від 12 - 2 год. попол.
- 2.Відкриття Конференції - год. 2-га попол.
- 3.Вибір Президії.
- 4.Привіти.
- 5.Вибір Комісій: Верифікаційної, Номінаційної, Резолюційної.
- 6.Прийняття протоколу І. Конференції УАЛ.
- 7.Звіт Головної Управи.
- 8.Звіт Контрольної Комісії.
- 9.Звіт Суду.
- 10.Дискусія над звітами.

Субота 13 квітня 1968 р. від год. 10-ї ранку.

- 11.Схвалення діяльності Головної Управи.
- 12.Внесення поправок до статуту.
- 13.Вибір керівних органів УАЛ.
- 14.Внески і побажання.
- 15.Схвалення постанов і резолюцій.
- 16.Закриття Конференції.

Головна Управа УАЛ.

ЧИТАЙТЕ І ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НАШ ФРОНТ".

Замовлення враз з готівкою слати на адресу адміністрації.

1971

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ УКРАЇНСЬКА КНИГА

Маємо на продаж такі книжки:

Ярошёнко, О.Маковей, повість	2.80	дол.
Масонерія, В.Ковалик	2.80	"
Предок, Н.Королева	3.50	"
На Львів і Київ, В.Волицький, тверда оправа	3.50	"
Люди такі як ми, О.Лисяк	3.30	"
Попіл імперій, Ю.Клен, тверда оправа	3.50	"
Історія Українського Війська, Вид. І.Тиктора ...	16.80	"
Чорне озеро, В.Гжицький, повість, 2 томи	2.00	"
Під рідним і чужим небом, П.Ясновський	2.20	"
Трилогія Б.Лепкого, 6 томів в гарній тверд. опр.	15.00	"
Націоналізм, Д.Донцов, тверда оправа	3.50	"
Ворог народу, О.Звичайна-М.Млаковий, 2 томи	8.00	"
Говорить лише поле, М.Понеділок	3.50	"
Наслідування Христа, Т.Кемпійський, тверда опр..	3.50	"
Енеїда, Г.Котляревський	1.30	"
Книга спостережень, Е.Маланюк, тверда оправа	6.00	"
Кордони падуть, І.Смолій	1.30	"
Проти закону, В.Бірчак	1.30	"
Перемога, В.Лопушанський, 2 томи	2.60	"
Проклятий камінь, В.Лозинський	1.60	"
Вітер з України, Л.Храплива, оповідання для дітей	2.00	"
Нід трьома окупантами, С.Мечник	1.50	"
Річники "ВІСНИКА" за 1960-64, тверда оправа	6.00	"

Замовлення висилати на адресу:

OUR FRONT
7 Borrowdale Street
Red Hill
A.C.T.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ "НАШ ФРОНТ"